

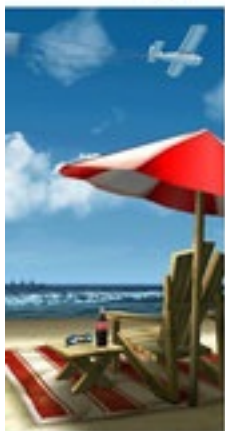
ဝန်ရင်း

မျိုးတိုမျိုး

အလွမ်း

ဥတုနှင့်

မတည်သူများ

အခန်း (၁)

“ဟာ.... ဒီရေမွှေးက ဒီတစ်ပုလင်းပဲကျန်တော့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်.... အမျိုးအစားကောင်းသလို ဈေးနှုန်းကလည်း ချိုတဲ့အတွက် အင်မတန် အရောင်းသွက်ပါတယ်”

“ဈေးချိုတာတွေ အရောင်းသွက်တာတွေ ဘာတွေ ကိုယ်ကစိတ်မဝင်စားဘူး..... ကိုယ်စိတ်ဝင် စားတာ ပစ္စည်းအမှန်အကန်ဖြစ်ဖို့ပဲ..... သိတယ်မဟုတ်လား..... ကိုယ်တို့က Brand အမှန်မှသုံးတတ် တာ”

“ဒီအတွက်စိတ်ချပါရှင်..... ကျွန်မတို့ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေကို ဘန်ကောက်အထိ ကိုယ်တိုင်သွား ဝယ်ပြီးမှ ပြန်ရောင်းတာပါ”

“ဟား.... ခက်တာပဲ.... ဘန်ကောက်ကဝယ်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ်ကစိတ်ချလက်ချသုံး လိုက်ရမှာလား..... ဒီမှာ.... ကိုယ်က စင်္ကာပူကို သုံးလတစ်ခါလောက် ရှေ့ပင်ထွက်နေတာ.... လိုအပ်တာမှန်သမျှ စင်္ကာပူက တိုက်ရိုက်ဝယ်သုံးနေကျ.... အခုတောင် ဒီမှာ ရေမွှေးပုလင်းလာဝယ် ရတယ်ဆိုတာက ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ခါက စလုံးက အပြန်ဝယ်ခဲ့ဖို့ မေ့လာလို့..... သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်.... ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဒါပေမယ့် ရှေ့လလောက်ဆိုရင် စလုံးကလို ရှေ့ပင်ထွက်ရဦးမှာပဲ..... အဲဒါ စလုံးမထွက်ခင် စပ်ကြား လောလောဆယ် သုံးစရာမရှိလို့ မလွဲမရှောင်သာလာဝယ်ရတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်.... ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဌေးစိုးဆိုသည့်ကောင် ရေမွှေးပုလင်းဝယ်တာပဲ ကောင်းကောင်းမဝယ်ဘဲ လေလုံးမိုးလုံးကြီး နေသည်ကို ကြည့်ပြီး

အောင်ရင်ကျော်က မျက်စပစ်ပြသည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်လည်း မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာဘူးတစ်ဘူးကို ယူကြည့်ရင်းမှ ဌေးစိုးတို့ကတော့ ကြွားရတာ ဝါသနာပဲဆိုသည့် ဓာတ်သိသဘောဖြင့် ပြုံးစိစိလုပ်ရင်းခေါင်းခါပြသည်။

ထို့နောက် လက်ထဲမှ ဆပ်ပြာဘူးကို ယူမည့်အကြောင်းအရောင်းစာရေးမလေးအား အချက် ပြပြီးနောက် အခြားလိုအပ်တာများရှိလိုရှိငြား တစ်ဖက်သို့ဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အသုံးလိုမည့် ပစ္စည်းများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း တကူးတကနားစွင့်စရာမလိုဘဲ ကြားနေရ သည်ကတော့ ဌေးစိုး၏ ကြွားလုံးများပင်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ..... ဒါဆိုရင်လည်း ဒီရေမွှေးပဲ သုံးကြည့်တာပေါ့..... မစွဲရင်တော့လည်းပဲ ဝဲပ လိုက်ရုံပဲရှိတာပေါ့..... ဒါနဲ့ဈေးနှုန်းက ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

“ခုနစ်သောင်းခြောက်ထောင်လေးရာပါ”

“ဟင်..... မများဘူးလား”

“မများပါဘူးရှင်..... အရင်ကကိုးသောင်းကျော်ရောင်းတာပါ.....အခုက နှစ်သစ်ကူး အထိမ်း အမှတ် အထူးဈေးရောင်းပွဲဆိုပြီး ဒစ်စ်ကောင်ပေးထားတာပါ”

“ဪ..... ဟုတ်လား..... ဒစ်စ်ကောင်ချပေးပေး မပေးပေး အရေးမကြီးပါဘူး..... အရေးမကြီး ပါဘူး..... အရေးကြီးတာက ကိုယ်က စလုံးမှာဆိုရင် အစိမ်းရွက်တွေပဲ ကိုင်သုံးနေကျဆိုတော့ ဒီမှာ လည်း အဲဒီ လိုအစိမ်းရွက်တွေပဲ ကိုင်သုံးတာအကျင့်ပါနေပြီ..... ကဲ ပြော..... ခုနစ်သောင်းခြောက် ထောင်လေးရာဆိုတော့ အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင်

ဘယ်လောက်ကျမလဲ တွက်ကြည့်လိုက်ပါဦး... ဒေါ်လာနဲ့ပဲရှင်းသွားချင်လို့”

“ရှင်..... ဟုတ်..... ဟုတ်ကဲ့”

“ခွမ်း”

“ဟာ”

“အို”

“ဟင်..... မင်း ဒါဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

သံမဏိလင်းပေါ် တစ်စုံတစ်ရာကျကွဲသွားသောအသံနှင့်အတူ အာမေဠီသံများ၊ ဌေးစိုး၏ ဒေါသမှုတ်သံများကို တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ညံ့ညံ့စိစိကြားလိုက်ရသဖြင့် မြတ်ဘုန်းခေါင်နှင့် အောင် ရင်ကျော်လည်း အမှတ်တရပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေရာမှ နောက်သို့ ပြိုင်တူလှည့် ကြည့်မိကြသည်။

ဌေးစိုးနှင့် ဌေးစိုးလက်ထဲမှ ရေမွှေးပုလင်းကို တိုက်မိသွားဟန်တူသော မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မိန်းမချောလေး မျက်နှာက တဆိတ်မထိတရီနိုင်လွန်းသည်။

“ဒီမယ်.... ငါမေးနေတယ်..... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း.... ဘာမှမလုပ်ဘူး..... တိုက်မိသွားတာ”

“တိုက်မိသွားတယ်ပြောရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွ..... ဒီမှာ ရေမွှေးပုလင်းက ကျကွဲသွားပြီ.... အဲဒါ မင်းဘယ်လိုပြန်လုပ်ပေးမလဲ ပြော”

“ဪ..... ဒါများရှင်.... စလုံးကို သုံးလတစ်ခါလောက်ရှော့ပင်ထွက်ပြီး ဒေါ်လာကိုင်သုံး နေတဲ့သူပဲ..... ဒီရေမွှေးပုလင်း ခုနစ်သောင်းကျော်တန်လေး ကျကွဲသွားတာနဲ့တော့ ထိုင်ငိုပြီး အလျော်မတောင်းလောက်ဘူးထင်ပါတယ်..... နော် ဒါလီ.... ခစ် ခစ်”

“သေချာတာပေါ့ဟယ်..... အခုတောင် ကျသင့်ငွေကို
မြန်မာကျပ်ငွေနဲ့မရှင်းဘဲ ဒေါ်လာနဲ့ချည်း ပဲဇွတ်ရှင်းမယ်လုပ်နေတဲ့
ဟိုက်ဘော့စ်ပဲဥစ္စာ..... ဒီကိစ္စလောက်ကို စကားထည့်ပြောတာတောင်
တော်တော်လွန်နေပြီ အဟင်း..... ဟင်း ဟင်း”

မိန်းမချောလေး၏ ပြောပုံဆိုပုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
ရေမွှေးပုလင်းကျကွဲရခြင်းမှာ မတော်တဆ တိုက်မိတာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ
ဌေးစိုးအကြွေးသန်တာကို အမြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် တမင်တကာ လုပ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြတ်ဘုန်းခေါင်ရိပ်မိလိုက်သည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်နည်းတူ ရိပ်စားမိလိုက်သော အောင်ရင်ကျော်လည်း
ပမာမခန့်မိန်းမချောလေး အပေါ် ဒေါ်တစ်ချက်ဖောင်းသွားလျှင် ဌေးစိုးအား
စစ်ကူးပေးရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

အောင်ရင်ကျော်ခြေလှမ်းရွှေ့မည်ကြံရုံရှိသေးသည်။ မြတ်ဘုန်းခေါင်က
အောင်ရင်ကျော် လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး မသွားနဲ့ဆိုသည့် သဘောဖြင့် မျက်ရိပ်ပြကာ
ဌေးစိုးမမြင်တွေ့နိုင်သည့် အကွယ်အကာ နေရာဘက်သို့ပါ
ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဆိုပြီး နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေသော
အောင်ရင်ကျော်ကိုဂရုမထားဘဲ မြတ်ဘုန်းခေါင် အကွယ်တွင်ရပ်ရင်း ဌေးစိုးတို့အား
အသာလှမ်းကြည့်သည်။

အောင်ရင်ကျော်လည်း မနေသာသည်မို့
ကိုယ်လေးကိုရိုပြီးခိုးကြည့်ရသည်။

ဌေးစိုးခမျာမှာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်
မည်သို့ရန်ဖက်ဖြစ်ရမည်ကို မကြံတတ်သဖြင့် အကူအညီရလိုရငြား
အတူပါလာသော သူငယ်ချင်းမြတ်ဘုန်းခေါင်နှင့်အောင်ရင်ကျော်ကို ဘယ်

များရောက်နေပါလိမ့်ဟူ၍ ပြုံးပြလိုက်ရှာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွတ်.... အရေးထဲမှ ဒီကောင်တွေ ဘယ်သဝေထိုးနေပါလိမ့်”

ဟုမကျေမချမ်းရေရွတ်မိလိုက်သည်။ ပြီး

တစ်ခုခုပြောရန်ကြံစည်လိုက်စဉ်မှာပင် တစ်ဖက် မိန်းကလေးက
ဦးအောင်ပြောလေသည်။

“ကဲပါလေ..... ဒီရေမွှေးပုလင်းဖိုးလောက်လေးနဲ့

ငိုတော့မလိုဖြစ်မနေပါနဲ့..... ရှင့်ရုပ်ကြီးနဲ့ ငိုရင်လည်း ကြည့်လို့ကောင်းမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကွ.... ဘာပြောတယ်”

“ဪ ဟော်..... ဒီကွဲသွားတဲ့ရေမွှေးပုလင်းဖိုးကို ကျွန်မကပဲ

မြန်မာကျပ်ငွေနဲ့ တာဝန်ယူရှင်း ပေးလိုက်ပါမယ်လို့ ပြောတာပါ.....

နို့မို့ရှင့်ဒေါ်လာတွေ ထုတ်ရှင်းနေရင် အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ပါ..... ကဲ ညီမရေ.....

ရော့.... ဒါ တို့ကြောင့်ကျကွဲသွားတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းဖိုး

ခုနစ်သောင်းခြောက်ထောင်လေးရာ တိတိ.... ဒါကတော့ ဒီဖန်ကွဲအစအနတွေနဲ့

ရေမွှေးအရည်တို့ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပေးမယ့် သန့်ရှင်း ရေးသမားအတွက်

လုပ်အားခ တစ်သောင်း..... ဟုတ်ပြီနော်”

ဌေးစိုးအား ရေမွှေးပုလင်းဖိုး

သူလျော်ပေးမည့်အကြောင်းတင်စီးပြောပြီးနောက် ကျသင့်ငွေ ပေးလျော်နေသည့်

မထီတရီအပြုံးရှင် မိန်းမချောလေးကိုကြည့်ပြီး မြတ်ဘုန်းခေါင်ပြီးမိသည်။

“အရေးထဲမှာ မင်းကဘာပြီးနေတာလဲ”

ဟုလေသံဖြင့် မေးလာသော အောင်ရင်ကျော်ကို

လက်ကာပြပြီးဌေးစိုးတို့ရှိရာသို့ လက်ညှိုး ဆက်ညွှန်ပြသည်။

ဌေးစိုး မိန်းမချောလေးအား မကြည်ကြည့်ကြည့်ပြီး နေရာမှ
ရှုးရှုးရှားရှားထွက်ခွာမည်ပြုစဉ် မိန်းမချောလေးက

“ဒီမယ်.... ခဏ”

ဟုလှမ်းတားသဖြင့် ဌေးစိုးလည်း “ဘာလဲ”ဆိုသည့်သဘောဖြင့်
မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး မိန်းမချောလေးအား ပြန်ကြည့်သည်။

မိန်းမချောလေးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

“ရှင်ကို ကျွန်မစိတ်စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးလိုက်မယ်.....
ငွေကြေးကပေးတဲ့ အခွင့် အရေးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မသာယာမိပါစေနဲ့....
နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ရှာဖွေ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကြေးတွေကပဲ ရှင်ဘဝကို
မြွေတစ်ကောင်လိုရစ်ပတ်ပြီး အဆိပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပေါက်သတ်သွားလိမ့်မယ်.....
နားလည်လား”

ဟုပြောပြီးနောက် နာကြည်းစွာတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ
နေရာမှခြေဆောင့်ထွက်ခွာသွား လေသည်။

ဌေးစိုးလည်း ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလားဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း
ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်မိ ကာမြတ်ဘုန်းခေါင်တို့အားရှာရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။
သို့သော် ခြေလှမ်းမရွေ့ခင်မှာပင်

“ဟေ့ကောင် ဌေးစိုး..... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆိုသော အသံနှင့်အတူအနားသို့ရောက်လာသော
အောင်ရင်ကျော်ကိုတွေ့ရသည်။ ဌေးစိုး လည်း ဒေါသကိုလွှဲချပေါက်ကွဲလိုသော
သဘောဖြင့်

“ဟား.... မင်းတို့ကလဲ.... အရေးထဲ ဘယ်ပျောက်သွားရတာ လဲ....
ဒီမှာ.... အူကြောင်ဂေါက် တစ်ယောက် ဘလိုင်းချည်း

ငါ့ကိုလာဖောက်သွားလို့တင်းနေတာ”

“အေး..... အဲဒါ ငါတို့သိတယ်”

“ဟ..... သိရင် ဘာလို့ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေသေးလဲ.....

နည်းနည်းပါးပါးလောက်ဖြစ်ဖြစ် ဝင်ငြိပေးရမှာပေါ့.... အခုဟာက ပေါ်တင်ကြီး
အကျောလည်းခံရသေးတယ်..... ဆရာမကြီး လေသံနဲ့
ဆုံးမဩဝါဒတွေပေးသွားတာလည်း ခံရသေးတယ်.... တောက် ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ
ဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ.. နို့မဟုတ်ရင် တော့လား”

“အေးပါ သိပါတယ်..... အဲဒါ ဟိုကောင်မြတ်ဘုန်းခေါင်က ဘာတွေ
ဂယောင်ဖတ်ချင်နေမှန်း မသိဘူး..... မသွားနဲ့ အသာကြည့်နေဆိုပြီး
အတင်းဆွဲထားလို့”

“ဟေ..... ဟုတ်လား..... အခု ဘယ်မှာလဲ အဲဒီ ကောင်”

“နောက်မှာပါလာတယ်လေ..... ဟင်..... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဌေးစိုးပြောခါမှ အောင်ရင်ကျော်လည်းနောက်လှည့်ကြည့်ရာ
မြတ်ဘုန်းခေါင်ပါလာတာကို မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့်

“ဟာ..... ဒီကောင်ကတော့ ဘာတွေဂယောင်လျှောက်ဖတ်နေပြန်ပြီလဲ
မသိဘူး.... လာ လာ.... လိုက်ရှာကြည့်ရအောင်”

ဟုလောဆော်ပြီး

နေရာမှသုတ်သီးသုတ်ပျာထွက်ခွာရာဌေးစိုးလည်းနောက်မှ လိုက်လာရင်း

“နေဦး.... ဖုန်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ လက်ထဲမှဖုန်းဖြင့် မြတ်ဘုန်းခေါင်ထံဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ရှေ့မှ သွားနေသော အောင်ရင်ကျော်က

“နေ နေ..... မခေါ်နဲ့တော့..... ဟိုရှေ့မှာတွေ့ပြီ”

ဟူ၍ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ဌေးစိုးလည်း

ခေါ်နေသောဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး မြတ်ဘုန်းခေါင်ထံ ဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်လည်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ

ဌေးစိုးဖုန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဖုန်းကဆက်မခေါ်တော့ဘဲ

ပိတ်သွားသဖြင့် အနားရောက်နေသည်မှန်းရိပ်မိလျှက် နောက်

သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏ ။

ဌေးစိုးနှင့်အောင်ရင်ကျော်က သူတို့ကို

မြတ်ဘုန်းခေါင်ရပ်စောင့်မည်ထင်လိုက်သော်လည်း ရပ်မစောင့်သည့်အပြင်

မြန်မြန်လာရန်ပါ အချက်ပြနေသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်တူ

လှည့်ကြည့်မိပြီးနောက် မြတ်ဘုန်းခေါင်နောက်သို့ အမီလိုက်ကြရသည်။

လိုက်လို့မီသည်နှင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုလေသံနှိမ့်ပြီး ပြိုင်တူမေးမိကြသည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်က နှုတ်မှမဖြေဘဲ ရှေ့သို့မေးထိုးပြ၏

မြတ်ဘုန်းခေါင်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို

တွေ့ရသည်။ ထိုမိန်းကလေး နှစ်ဦး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး အောင်ရင်ကျော်က

မြတ်ဘုန်းခေါင်ကို မဲ့ရွဲ့ကြည့်ရာ ဌေးစိုးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။ ပြီးမှ ချက်ချင်းဆိုသလို

တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားလျက်

“ဟ..... မဟုတ်သေးပါဘူး..... အဲဒါ စောစောက ငါ့ကို

အသားလွတ်ကြီးခွပ်သွားတဲ့ ငတိမတွေ မဟုတ်လား”

ဟုဆိုရင်း မြတ်ဘုန်းခေါင်ကိုစူးစမ်းကြည့်ကြည့်၏ ။ မြတ်ဘုန်းခေါင်

ပြုံးတုံ့လုပ်ရင်း ခေါင်း ညိတ်ပြလေသည်။

အောင်ရင်ကျော်က

“ဘာလဲ..... ဒီကောင့်ကို ရင့်သွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြန်ဖြေမလို့လား”

ဟုမေးသည်ကို မြတ်ဘုန်းခေါင်ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

ဌေးစိုးလည်း သူ့အသားလွတ်ကြီးခံခဲ့ရတာ တွေကို

နာကြည်းစိတ်မပြေသေးသည်မို့ ပြန်လည် လက်စားချေခွင့်ရပြီဟူသော အတွေးဖြင့် ပျော်သွားလျှက် အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။

“အေး.... ကောင်းတယ်.... နောက်ကို တစ်သက်လုံး

ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာမလုပ်ရဲတော့ဘဲ တစ်ချက်တည်းနဲ့ဝပ်သွားအောင်အပီကို ဟောက်စားခြောက်စားလုပ်ပစ်ကွာ.... မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ဖြစ်နေတာတွေ ဘာတွေ ခေါက်ထားလိုက်”

“အဟင်း ဟင်း..... မင်းတို့လည်း ငါ့အကြောင်းသိပါတယ်.....

အေးဆေးသာ စောင့်ကြည့်နေ လိုက်စမ်းပါ ဟင်း ဟင်း”

မြတ်ဘုန်းခေါင် မပွင့်တပွင့်ရယ်လျှက် ညာဘက်လက်သီးဆုပ်ကို

ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီး သွေးအေးသောလေသံနှင့်

တုံ့ပြန်ပြောကြားလေရာ ဌေးစိုးအားတက်သွားရသည်။

မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဘဲ ပြုံးဖိုးဖိုးမျက်နှာထားဖြင့် အောင်ရင်ကျော်အား

လှည့်ကြည့်သည်။ အောင်ရင်ကျော်က ပွဲကတော့ ကြည့်ကောင်းပြီ

ဆိုသောသဘောဖြင့် လက်မပြန်ထောင်ပြန်၏ ။

ထို့နောက် တစ်ခုခုပြောရန်ပြုဆဲမှာပင် မြတ်ဘုန်းခေါင်တစ်ယောက်

ကိုယ်တိုင်လည်း ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတို့ခနဲရပ်လိုက်သလို သတို့ကိုလည်း

လက်နှစ်ဖက်ကားပြီး တားလိုက်သဖြင့် အောင်ရင်ကျော်နှင့်ဌေးစိုးလည်း

ခြေလှမ်းတွေ တို့ခနဲရပ်သွားကြရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု မေးစရာမလိုအောင် မြတ်ဘုန်းခေါင်က ဦးအောင် လက်ညှိုးညွှန်ပြထား၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်ဘုန်းခေါင်ညွှန်ပြရာ ကားပါကင်သို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ပြီး နှုတ်ဖျားမှ

“ဟင်....မနန္ဒီပါလား”

ဟုရေရွတ်မိကြသည်။ မနန္ဒီဆိုသည်ကား မြတ်ဘုန်းခေါင်၏ အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်၏ အစ်မဝမ်းကွဲ မနန္ဒီကို ယခုစူပါမားကတ်ရှေ့တွင် တွေ့ရသည့်အတွက် အံ့သြ စရာအကြောင်းမရှိသော်လည်း ပြန်ထွက်ရန်ပြုနေသည့် အခြားကားရှေ့တွင် ပိတ်ရပ် ထားသော သူမ၏ ကားကိုဖယ်မပေးသေးသည့်အပြင် ဖုန်းပြောပင်မပျက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လွန်းသည်က ပြဿနာရှိသည်။

ပြဿနာကလည်း ရှိတာမှသေးသေးလေးမဟုတ်။ အကြီးကြီးဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် မနန္ဒီ၏ ကား ပိတ်ရပ်ထားသဖြင့် ပြန်ထွက်လို့မရနိုင်သေးသောကား၏ ပိုင်ရှင်က စောစောက ဌေးစိုးကိုရင့်သွားသော မိန်းမချောလေးဖြစ်နေ၍ ပင်။

“ဟာ..... အဲဒါမှ တကယ့်ကျွင်ပဲ..... ကျားနဲ့ဆင် ရှေ့ပင်းစင်တာမှာ တည့်တည့်ကြီးတိုးမိပြီကွ”

အောင်ရင်ကျော် စိုးရိမ်ရေမှတ် ရောက်နေသော အသံဖြင့်ပြောသည်ကို ဌေးစိုးနှင့် မြတ်ဘုန်းခေါင် က ဟုတ်မှန်ကြောင်းခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

မနန္ဒီကလည်း ကိုယ်ပိုင်ငွေကြေးနှင့် ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီ ထူထောင်ထားနိုင်သူမို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုက လွန်ကဲနေတတ်သည်။ ပညာ၊ ဂုဏ်၊ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး မာန်မာနရှိသည်။

သူပြောဆိုလုပ်ကိုင်စရာရှိသည်များကိုသာ အရေးထားတတ်သည်။

ထို့အတူ တစ်ဖက်မှမိန်းကလေးကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း
ခေသူတော့ဟုတ်ဟန်မတူ။ သူကြည့်မရဘူးထင်လျှင် သူမျက်စိနောက်လာလျှင်
အချိန်အခါ၊ နေရာမရွေးဘဲ ဒေါက်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးတတ်သူ ဟုတ်ဟန်မတူ။

ယခု ထိုထိုသော သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းမလေး နှစ်ယောက်တို့
ထိပ်တိုက် တိုးမိနေကြပေပြီ။

“ပွမ်”

“ဂျူး”

မိန်းမချောလေးက မနန္ဒီများကားနေရာဖယ်ပေးမလားဟူ၍
ကားစက်နှိုးပြီး စောင့်ကြည့်သော် လည်း မနန္ဒီက သတိပြုမိပုံမရဘဲ
ဖုန်းကိုဆက်ပြောနေသည်။

“အဟင်း ဟင်း.... ကျွန်မဘက်ကိုစိတ်ချစမ်းပါ ကိုချစ်ဦးရယ်.....
နန္ဒီတို့က စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ရပ်တည်နေတာပါ.....
အခုရှင်လုပ်မယ့်လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းအနေနဲ့
သိန်းခြောက်ထောင်ပုံပိုးပေးပါမယ်”

“ပွမ်”

လီဗာကိုဖိနင်းပြီး ကားစက်သံပြင်းပြင်း ပေးပါသော်လည်း မနန္ဒီတို့က
တစ်စက်ကလေးမှ အရေးစိုက်ဟန်မပြု၍ တစ်ဖက်မိန်းကလေးလည်း
စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် ကားဟွန်းသံပေးလေသည်။

မနန္ဒီမကြားယောင်ပြုကာ ဖုန်းဆက်ပြောနေနိုင်အားသည်။

“အဟင်း နေပါစေ ကိုချစ်ဦးရယ်.... ဆီဒိုးနားမှာပဲ ကျွေးကျွေး
ထရိတ်ဒါးမှာပဲကျွေးကျွေး ကျွန်မ ဘက်ကအချိန်မပေးနိုင်သေးလို့ပါ..... အဟင်း

ဟင်း..... တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားမယ်နော်..... ကျွန်မ
ကသိန်းခြောက်ထောင်ပုံပိုးပေးလို့ ကျွန်မကိုကျေးဇူးတွေ အတင်မစောနဲ့ဦး..... ပြီးရင်
အဲဒီ ကထွက်လာ တဲ့ ကုန်ချောတွေအားလုံး ကျွန်မတစ်ဦးတည်းကိုပဲ
ပေါက်ဈေးနဲ့ရောင်းပေးရမှာနော်”

“ပွမ်”

မိန်းမချောလေးမျက်နှာတင်းလာလျက်
ကားဟွန်းတစ်ချက်တီးပြန်သည်။

မနန္ဒီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရုံထက်ပိုပြီး အသိအမှတ်ပြုဖော်မရသောအခါ
မချောလေး အတော်ဒေါသထွက်လာဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား

“နင်သွားပြောကြည့်လိုက်ဦး” ဟူသောသဘောဖြင့် မျက်စပစ်ပြသည်။

စိတ်အချဉ်ပေါက်နေပြီဖြစ်ဟန်တူသော
သူငယ်ချင်းကလည်းချက်ချင်းပင်ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ
မနန္ဒီအနီးသို့လျှောက်သွား၏ ။ အနားသို့ရောက်သည်နှင့်

“အစ်မ..... အစ်မကားလေး ရှေ့နည်းနည်းတိုးပေးပါ.... ဒီမှာ
ကျွန်မတို့ကားထွက်ချင်လို့”

ဟုဒေါသချုပ်တီးထားသောအသံနှင့်
ခရီးရောက်မဆိုက်ပြောရလေသည်။

ထိုအခါမှ ကားလမ်းကြောင်းရှင်းတာဝန်ကျဝန်ထမ်းလေးကလည်း
မနန္ဒီကိုရှိန်ပြီး ဘာပြော ရမှန်းမသိဖြစ်နေရာက ဝီစီမှုတ်ပြီး
အခြားတစ်ဖက်ရှိကားတစ်စီးထွက်သွားသဖြင့် လွတ်သွားသော နေရာလပ်တွင်
မနန္ဒီကားကို နေရာယူရန်ညွှန်ပြ၏ ။

သို့သော် မနန္ဒီက သူတို့အား သူ၏ လက်အောက်ငယ်သားများလို သဘောထားလျက် သူဖုန်း ပြောနေတာနှောင့်ယှက်ရကောင်းလားဆိုသော မာန်မဲပြစ်တင်လိုသည့်အကြေည့်များဖြင့် ခပ်စူးစူးတစ် ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ဖုန်းကိုဆက်ပြောမြဲပြောနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်.... ကျွန်မနိုင်ငံခြားကို သစ်အိတ်စုံပို့ထုလုပ်ပြီး စက်သုံးဆီတွေ အင်ပို့ထုပြန် လုပ်မှာကို ရှယ်ယာဝင်ချင်လို့ ဟုတ်လား..... ဒါက ကျိန်းသေပေါက်မြတ်မယ့်လုပ်ငန်းရှင့်..... သိပ်လည်း နစ်နာနေပါဦးမယ်..... စဉ်းစဉ်းစားစားလည်းပြောပါ..... ဒီမယ် ကျွန်မလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းမှန် သမျှ ဘယ်သူ့ရှယ်ယာမှခေါ်စရာမလိုဘူး..... ကျွန်မတစ်ဦးတည်းရဲ့ငွေကြေးနဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်.... ပြီးရလာတဲ့အမြတ်အစွန်းကိုလည်း ကျွန်မတစ်ဦးတည်းခံစားမယ်..... အဲ....မတော်လို့ ရှုံးသွားရင်လည်း အပြီးမပျက်ဘူး..... နန္ဒီတို့အတွက် ငွေဆိုတာ ရှာရမခက်ပါဘူး..... သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ..... ဟုတ်လား”

ဆိုပြီးပြောလိုက်သူကတော့ မိန်းမချောလေးပင်ဖြစ်သည်။ မိန်းမချောလေးက မနန္ဒီကို မထိတရီ ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအကြည့်၊ ထိုအပြုံးတွင် စိန်ခေါ်မှုတွေပြည့်နှက်နေသည်ကို မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့ရိပ်စား မိလိုက်သည်။

သူမတစ်ခုခု လုပ်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်စဉ်မှာပင် မိန်းမချောလေးက ကားကိုပျံ့ခနဲမောင်း ထွက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဝုန်း”

“အို”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျယ်လောင်သော ထိခိုက်သံနှင့်အတူ အားမေဋ္ဌိတ်သံများ
ရေပလုံစီသလို တက်လာကြသည်။

သူမ၏ ကားက မနန္ဒီ၏ ကားကို မိမိရရကြီးတိုက်မိသွားလေသည်။

ကားချင်းဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်သည်ကို ကြည့်ပြီး

မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့လည်း အံ့သြသွားရသည်။

သူတို့ထက်ပိုပြီးအံ့သြမင်တက်သွားရသူက မနန္ဒီပင်ဖြစ်သည်။

မနန္ဒီမယုံနိုင်သလိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်နေစဉ် မချောက
ကားပေါ်မှ အေးဆေးစွာ ဆင်းလာပြီး ထိခိုက်မိထားသည့် ကားနှစ်စီး၏
အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ပြီး မခိုးမခန့်အပြုံးဖြင့် မနန္ဒီကိုကြည့်သည်။

ထိုအခါမှ မနန္ဒီလည်း သတိပြန်ဝင်လာလျက်

“ဟင်.... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဪ.... ဒီကမမက ကိန်းဂဏန်းတွေအကြောင်း ပါစပ်က
အမြှုပ်ထွက်မတတ် ပြောနေရတာ နဲ့ ကားကိုလမ်းဖယ်ပေးဖို့
အချိန်မရဘူးမဟုတ်လား..... ဒါကြောင့် ဟောဒီက ရွှေပိုးဝင့်ဝါဆိုတဲ့ ညီမလေး ကပဲ
အလိုက်တသိနဲ့ ဝင်ကူညီပေးလိုက်တာပါ။

“မင်း.... မင်းလူပါးဝလှချည်လား..... ငါ့ကို

ဘာများအောက်မေ့နေသလဲပြော.... ခုကိစ္စ မင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ.... အဟင်း
ဟင်း..... ကြည့်စမ်းပါဦး.... ငါ့ကားလေး သုံးမရအောင် ပျက်စီးသွား တာပါပဲလား”

“ဪ..... မမကလဲ.... ဖုန်းတစ်ကောင်လေးအတွင်းမှာတောင်
ငွေသိန်းပေါင်းထောင် သောင်းချီပြီး အလုပ်ဖြစ်နေသေးတာပဲ....

ဒီကားလေးတစ်စီးလောက် ထိခိုက်သွားတာ ဘာအရေးလဲ..... မမအတွက် ပါးပါးလေးပဲဟာ”

ဘာကိုမျှအမှုမထားဘဲ ရဲတင်းရင့်သီးလွန်းသော မချောကိုကြည့်ပြီး အောင်ရင်ကျော်က

“ဟာ..... ဒီကလေးမလေး..... အဲဒါတော့ မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်ကွာ”

ဟုသည်းမခံနိုင်သောလေသံဖြင့်ပြောပြီး အခင်းဖြစ်ပွားနေရာသို့ သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်မိသလို ဌေးစိုးကလည်း

“ဟုတ်တယ်.... တော်တော်လူပါးဝတဲ့ ဟာမလေး..... တစ်ခါတည်းမှတ်သွားအောင် နာမ်နှိမ် ပစ်ရမယ်”

ဟူ၍ မကျေမချမ်းရေရွတ်ပြောပြောရင်း နောက်မှလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးကို မြတ်ဘုန်းခေါင်က လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် တုံ့ခနရရပ်သွားပြီး မြတ်ဘုန်းခေါင်ကို လှည့်ကြည့် ကြသည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်မျက်နှာက ပြုံးနေသဖြင့် အံ့ဩနားမလည်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲကွ..... ဘာလုပ်တာလဲ”

“အေးလေ..... ဟိုမှာ မင်းအစ်မတစ်ယောက်တည်း ရွာလည်နေတာ.... တို့သွားပြီး စစ်ကူပေးမှ ရမှာပေါ့”

မြတ်ဘုန်းခေါင်က သဘောကျသလို ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းပြုံးရင်း

“ဒီမယ်..... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါသေချာမှာမယ်.....

ငါမှာတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်ပါ.... ဌေးစိုး... မင်းကမနန္ဒီကိုဖျောင်းဖျခေါ်သွားပြီး မင်းကားနဲ့အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်.... အောင်ရင်ကျော်.... မင်းကတော့ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်ရှင်းပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး ကြားကအဆင်ပြေအောင်ဝင်ရှင်းပေးလိုက်.....

ပြောထားမယ် နော်..... အဲဒီ ဇယားလေးနဲ့ လုံးဝကျိုင်းမတက်စေနဲ့”

ဟူ၍ ညွှန်ကြားလေရာ အောင်ရင်ကျော်နှင့်ဌေးစိုး
နားမလည်မှုတွေပိုသွားရပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ.... မင်းဟာက....”

“ကဲပါ သွားပါ.... ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ပါ..... မင်းတို့က
ပြောနေရတာ နဲ့တင် ဟိုမှာပွဲက ကြမ်းကုန်တော့မယ်”

အရေးထဲမှာ အထွန့်တက်ချင်နေသော ဌေးစိုးကို
စကားဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး မြန်မြန်ထွက်ခွာ သွားစေရန် နှစ်ယောက်စလုံးကို
လက်နှင့်တွန်းထုတ်လိုက်၏ ။ ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်

“ဪ.... ဟေ့ကောင်တွေ.... ငါရှိနေတာ မနန္ဒီမသိစေနဲ့နော်....
ပြောစရာရှိရင် ဖုန်းနဲ့ပဲ ဆက်သွယ်လိုက်”

ဟူ၍ လှမ်းသတိပေးရသေးသည်။

အောင်ရင်ကျော်နှင့်ဌေးစိုးလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော်လည်း
မလွန်ဆန်နိုင်သော သူငယ်ချင်းအလုပ်ရှင်၏ စကားကြောင့် ခေါင်းသာညိတ်ပြရင်း
မနန္ဒီဆီအပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ခွာသွား လေသည်။

မနန္ဒီလည်း အောင်ရင်ကျော်နှင့် ဌေးစိုးတို့ကို ယခုလိုအချိန်မှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားတက်သွားရသည်။

“မနန္ဒီ”

“ဪ.... ဌေးစိုးတို့၊ အောင်ရင်ကျော်တို့ပါလား..... အတော်ပဲ....
တို့လည်း မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဆီဖုန်းခေါ်နေတာ မကိုင်လို့.... ဒီမှာလေ....”

“သိတယ်.... ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒါမြင်လို့လာခဲ့တာ.... ရတယ်
ကိစ္စမရှိဘူး.... ဒီကိစ္စ လောက်က မနန္ဒီကိုယ်တိုင်ရှင်းစရာမလိုဘူး....

ကျွန်တော်တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မနန္ဒီရယ်.... ဒီကိစ္စလောက်ကတော့
အောင်ရင်ကျော်သာလွှဲပေးခဲ့လိုက်.... မနန္ဒီသွားစရာရှိရင်ပြော....
ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ် လာ”

“အဟင်း ဟင်း.... ကျွန်မအတွက်ကလည်း ဒီကိစ္စလောက်ကို
ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရှင်းစရာ မလိုပါဘူး..... ငွေကိုအထင်ကြီးကိုးကွယ်ပြီး
ငွေဆိပ်သင့်နေတဲ့ သူတွေအတွက် ဖြေဆေးဟာလည်း ငွေတစ်မျိုးပဲ
ရှိတာဆိုတော့.... ရော့.... ဟောဒီနိမ့်ကတ်မှာပါတဲ့အတိုင်း ဖုန်းဆက်လိုက်.... ပြီးမှ
ရှင်တို့ ဘာသာ ကားပဲပြင်ချင်ချင်၊ အသစ်တစ်စီးပဲပြန်လိုချင်ချင် ရှင်တို့သဘောပဲ....
လာ ကေခိုင်.... ဒီကား ထားခဲ့ပြီး တက္ကစီနဲ့ပဲ သွားကြရအောင်....
ငွေကြေးစော်နံနေတဲ့ကားနဲ့ တိုက်မိပြီးတဲ့ ကားကို ဆက်စီးရမှာ ရွှေပိုးဝင့်ဝါတို့က
အော်ဂလီဆန်လွန်းလို့”

ဌေးစိုးနှင့်အောင်ရင်ကျော်က စကားအလှသုံးပြီး
မနန္ဒီအားခေါ်ထုတ်သွားရန်ကြိုးစားနေစဉ် မှာပင် ရွှေပိုးဝင့်ဝါဆိုသူမချောက
စကားကိုအကျောမခံဘဲပြောသွားရုံသာမက ကတ်ပြားတစ်ပြားကို လည်း မနန္ဒီ၏
ကားခေါင်မိုးပေါ်ပစ်တင်ပေးပြီး နေရာမှခပ်တင်းတင်းပင်ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်လေ
သည်။

အောင်ရင်ကျော်က ကတ်ပြားကိုယူကြည့်ပြီး

“ဦးကျော်မောင်.... ချဲယားမင်း.... ရွှေပိုးကုမ္ပဏီလီမိတက်”

ဆိုသည်ကို အသံထွက်ဖတ်မိလေရာ မနန္ဒီက ဖျတ်ခနဲယူပြီးကြည့်သည်။

ထို့နောက်

“ဟိတ်.... မင်းက အန်ကယ်ဦးကျော်မောင်ရဲ့ သမီးလား”

ဟုလှမ်းမေးလေသည်။ ရွှေပိုးဝင့်ဝါ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး နာကျင်သော
အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။
မနန္ဒီလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုရင်း

“ဪ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီကလေးမ
ဒီလောက်တောင်မောက်မာနေနိုင်တာကိုး... အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အန်ကယ်ဦးကျော်မောင်ဆီတော့ ဖုန်းဆက်ပြီးတိုင်ဦးမှပါပဲ”

ဟူ၍ ရေရွတ်ပြောဆိုပြီးနောက် ရွှေပိုးဝင့်ဝါ၏ ဖခင် ဦးကျော်မောင်ထံ
ဖုန်းဆက်ကာ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြလေသည်။

အကွယ်တစ်နေရာမှ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသော မြတ်ဘုန်းခေါင်ကတော့
ဘာတွေသဘောကျ လို့ကျနေမှန်းမသိဘဲ တစ်ယောက်တည်းပြုနေလေသည်။

*

အခန်း (၂)

“ဟေ.... မင်းတို့ပြောပုံအရဆိုရင် ရွှေပိုးဝင့်ဝါဆိုတဲ့ကောင်မလေးက မိသားစုကို အချဉ်ပေါက်ပြီး သူ့မျက်စိနဲ့မတွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ရန်ရှာပြီး ညစ်တွန်းတွန်းနေတဲ့သဘောပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ.... အဲဒီ ထက်ပိုတယ်..... သူက လောကကြီးကို အချဉ်ပေါက်ပြီး တစ်လောက လုံးကလူတွေကို ရန်သူထင်ပြီး အသေခံဖုံးခွဲနေတာ”

ရွှေပိုးဝင့်ဝါအကြောင်း အောင်ရင်ကျော်ဖောက်သည်ချသမျှ နားထောင်ပြီး ဌေးစိုးနှင့်ဖိုးသား တို့က သူတို့ထင်မြင်ချက်ကိုပြောသည်။

အောင်ရင်ကျော်ပြောပြနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ နေခဲ့သော မြတ်ဘုန်းခေါင်လည်း ဖိုးသားနှင့်ဌေးစိုးတို့၏ မှတ်ချက်ကို ဘဝင်မကျသေးဟန်ဖြင့်

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ရွှေပိုးဝင့်ဝါဆိုတဲ့ကောင်မလေးက မိသားစုကိုအချဉ်ပေါက်ပြီး တွေ့တဲ့လူကို ရန်ရှာညစ်တွန်းတွန်းနေတာလည်းမဟုတ်ဘူး..... လောကကြီးကို အချဉ်ပေါက်ပြီး လူတွေတိုင်း ရန်သူပဲဆိုပြီး အသေခံဖုံးခွဲနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့..... ဘာလဲ.... အေးအေးဆေးဆေးနေနေတာကိုမကြည့်ချင်လို့လား”

“ကျွတ်... မင်းတို့ကောင်တွေကလဲ..... စကားလည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး..... ဒီမှာက ဘာလုပ်မယ်မှန်းမသိသေးဘူး... အကျ..လက်မောင်းစလေး ဆွဲတင်ရုံရှိသေး..... အမှုပတ်မှာ ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးကြတာကအရင်.... လောကကြီးမှာ မင်းတို့လိုကောင်တွေချည်းပဲ ဆိုရင် ခက်ရချည်ရဲ့ ကွာ”

မြတ်ဘုန်းခေါင် မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့်

ကောလေခါမှသကောင့်သားသုံးယောက်လည်း သူတို့ မျက်နှာလေးတွေကို
ဝိစိကွေးလေးတွေဖြစ်အောင် စီရင်လိုက်ရင်း

“ဪ..... မင်းကလဲ.... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ..... ငါတို့က
ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူးကွ.... သတိ ရှိတာပါ.... အဟင်း ဟင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ..... တောင်းပန်ပါတယ်..... ကဲ
မင်းပဲမင်းစကားကိုမင်း ဆုံးအောင် ဆက်ရှင်း စမ်းပါဦး”

ဟူ၍ အသီးသီးပြန်လည်တောင်းပန်စကားဆိုကြလေသည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင်လည်း အချိုးမပြေသောသူငယ်ချင်းများကို
ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်လှုပ်ဆဲ ရေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“ငါပြောချင်တာက ဒီလိုကွ..... မနန္ဒီရဲ့ကားကို ရွှေပိုးဝင့်ဝါက သူ့ကားနဲ့
ဝင်ဆောင့်တိုက်ပစ်တဲ့ ကိစ္စ..... နောက်ပြီး ဌေးစိုးလက်ထဲက ရေမွှေးပုလင်းကို
တမင်ကျကွဲအောင် လုပ်ပစ်တဲ့ကိစ္စ..... ဒီလိုမျိုးတွေက
ရှင်းရပေါင်းမနည်းတော့ဘူးလို့ သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က အောင်ရင်ကျော်နဲ့ မနန္ဒီကို
ပြောပြလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ဟူ၍ စကားစပြန်ကောက်သည်နှင့် အောင်ရင်ကျော်က
ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး

“အေးကွ ပြောလိုက်တယ်.... အင်း.... ပြောတယ်ဆိုတာထက်
ရင်ဖွင့်လိုက်တာဆိုရင် ပိုမှန် တယ်ကွ”

ဟူ၍ စကားကိုဖြည့်ပေးသည်။

မြတ်ဘုန်းခေါင် မေးစေ့ကိုလက်ဖြင့် အသာအယာပွတ်သပ်ရင်း

“ဒါပဲလေ.... သူ့အဖေ ဦးကျော်မောင်ရင်ဖွင့်လိုက်တာရော..... သူ့မိထွေး

ဒေါ်မဇူဖာဖာ ထွေးထွေးနဲ့ဝင်ပြောတယ်ဆိုတာတွေရော.....နောက်ပြီး
မနန္ဒီကိုယ်တိုင် ကြားထားသိထားသမျှ ပြန်ပြောတာတွေရောပေါင်းပြီး
စဉ်းစားကြည့်တာ”

“ဟင်.... မင်းဟာကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲကွ”

“ဟွန့်.... မင်းပြောမှ ပိုတောင်ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“အေးလေ.... ဒီမယ် မြတ်ဘုန်းခေါင်.... စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ
မသုံးဘဲနဲ့ ငါတို့ရှင်းအောင် လည်း သေချာပြောစမ်းပါဦးကွာ”

ကြည့်.... ဘယ်လောက်တောင် အကင်းပါးလိုက်သည့်
ကောင်တွေလဲဆိုတာ။ တစ်လံပြတာတောင် တစ်ထွာမြင်ရကောင်းမှန်း မသိကြ။
ဒီလောင်တောင် တော်ရကောင်းလား ဆိုပြီး တစ်ယောက်ကို
ငယ်ထိပ်သုံးချက်လောက်စီ ထုပြီး ဂုဏ်ပြုလိုက်ဖို့ကောင်းသည်။

“ဒီလိုကွာ.... ဌေးစိုးရဲ့ ရေမွှေးပုလင်းကိစ္စကတော့ ထားလိုက်ပါတော့....
မနန္ဒီကိစ္စကစပြီး ပြောကြည့်ရအောင်”

“အင်း.... ပြောကြည့်ပါဦး”

“မနန္ဒီရဲ့ကားကိစ္စမှာ

အောင်ရင်ကျော်ကအစအဆုံးဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ.... ဟုတ်တယ်.... အစကတော့

မနန္ဒီလည်းအစွယ်ရှိတဲ့လူချင်း အကျောခံရ တယ်ဆိုပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့သေးတာ....
ဒါပေမယ့် ရွှေပိုးဝင့်ဝါရဲ့အဖေက ရွှေပိုးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးကျော် မောင်ဆိုတာက
သူနဲ့စီးပွားရေးအရ မကင်းရာမကင်းကြောင်းဖြစ်နေတာကလည်းတစ်ကြောင်း.....
စီးပွားရေးပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အထင်ကြီးလေးစားပြီး လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို
အကြံဉာဏ်နဲ့အကူ အညီတွေယူနေရတာ ကတစ်ကြောင်းကြောင့်

ရွှေပိုးဝင့်ဝါလက်ချက်နဲ့ ကားထိခိုက်ပျက်စီးတဲ့ကိစ္စကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ
လျှော့ပေးလိုက်တာကွ.... ဒါတောင် ဦးကျော်မောင်က အားနာပြီး ကားအသစ်
တစ်စီးနဲ့ ပြန်လဲပေးဖို့လုပ်သေးတာ.... မလုပ်ပါနဲ့.... ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုပြီး
မနည်းတောင်းပန်လိုက်ရ တယ်..... ဒီကြားထဲကတောင် ကားပြင်ဆင်စရိတ်ကို
ဦးကျော်မောင်ကပဲ ကျခံသွားသေးတာလေ”

“အေး.... ဟုတ်တယ်.... နောက်ပြီး ဦးကျော်မောင်က မင်းတို့ကို
ဘာပြောသေးလဲ.... သူ့သမီး တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်ထွက်တိုင်း
ဘာတွေပြဿနာရှာခဲ့လို့ ဘာတွေ လျော်ကြေးပေးရဦးမလဲ ဆိုတာ ရင်တမမနဲ့
နားစွင့်နေရတယ်လို့ ပြောသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပြောတယ်.... ငါလည်း ပထမတော့ ရွှေပိုးဝင့်ဝါဆိုတဲ့
ငတိမကို မိဘချမ်းသာတဲ့ အရှိန်နဲ့ ရမ်းချင်တိုင်းရမ်းနေတာလို့
အမြင်ကတ်မိသေးတယ်.... နောက်မှ မနန္ဒီပြောလို့သိရတာ က ရွှေပိုးဝင့်ဝါတို့က
အရင်ကအတော်ဆင်းရဲတယ်ဆိုပဲ..... ဘဝကို တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲကို
ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ တဲ့.... အဲသလို ရုန်းကန်ကြိုးစားရင်းနဲ့ တစ်စတစ်စ
အဆင်ပြေလာပြီး ငွေအရင်းအနှီးလေးလည်း
အထိုက်အလျောက်စုဆောင်းမိလာတယ်..... အဲဒီ ငွေကြေးအရင်းအနှီးကို
အလားအလာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံတတ်ခဲ့တဲ့ သူ့အဖေနဲ့အမေရဲ့
အမျှော်အမြင်ရှိမှုကြောင့်ရော..... ကံကောင်းတာရော.... အမှီကောင်း
ရသွားတာရောပေါင်းပြီး ဒီနောက်ပိုင်းမှာ အကြီးအကျယ်ကိုချမ်း
သာလာတာဆိုပဲကွ”

“အင်း.... ဟုတ်ပါပြီ..... သိသလောက် ဆက်ပြောပြပါဦး”

“အေး.... အဲဒီ လို ငွေကြေးမနပြည့်စုံကြွယ်ဝလာလို့ မိသားစုဘဝလေး
အပူအပင်မရှိ လှချင် တိုင်းလှပြီလို့ ထင်ထားရာက သူ့အဖေ ဦးကျော်မောင်က
သူ့စက္ကထရီ မမဇူနဲ့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်လာသလို သူ့အမေဒေါ်ဝင့်စန္ဒီကလည်း

သူကုန်တိုက်ရဲ့ ရှယ်ယာဝင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးဝင်းမြင့်နဲ့ ညီစွန်းလာကြ ရောတဲ့.....
နောက် သူကဘယ်လိုရှာနိုင်လို့၊ ငါကဘယ်လို ရှာနိုင်လို့ဆိုတဲ့ အားပြိုင်မှုတွေလည်း
ရှိလာတယ်..... ပြောရရင် အခြေအနေတွေက အပျက်အပျက်နဲ့
နှာခေါင်းသွေထွက်ကိန်း ဆိုက်လာတယ်ပေါ့ကွာ..... အဲဒီ လိုနဲ့ ရွှေပိုးဝင့်ဝါ
ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာပဲ သူ့အဖေနဲ့ သူ့အမေလည်း ဆက်ပြီး
လက်မတွဲနိုင်မယ့်အတူတူ ဆိုပြီး တရားဝင် ကွာရှင်းလိုက်ကြသတဲ့လေ.....
ဆိုးတာက အဲဒီ ကွာရှင်းတဲ့နေ့မှာပဲ ဦးကျော်မောင်က မမဇွဲကို
အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လိုက်သလို ဒေါ်ဝင့်စန္ဒီကလည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ
အသင့်ရပ်စောင့်နေတဲ့ ဦးဝင်းမြင့်ရဲ့ ကားပေါ်တက်သွားပြီး နေ့မကူးဘဲ
အိုးသစ်အိမ်သစ် ထူထောင်လိုက်ကြသတဲ့လေ..... အဲဒီ ကစပြီး ရွှေပိုးဝင့်ဝါလည်း
သူမိဘ တွေအပေါ်စိတ်နာပြီး အပြင်လူတွေကို အခုလိုပြဿနာ
လျှောက်ရှာနေတော့တာပဲတဲ့”

“အေး..... ဟုတ်တယ်.... ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲ”

“ဟင်.... ဘာငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲလဲ.... အခု အားလုံးကို
အောင်ရင်ကျော်ကပဲ ပြောသွားတဲ့ ဟာ”

“အေးလေ.... သူက စကားလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းလောက်
ဝင်ထောက်တာပဲရှိတဲ့ဟာကို”

မြတ်ဘုန်းခေါင်က လိုချင်တာ ပွိုင့်ရောက်ပြီဆိုသော သဘောဖြင့်
မာန်ပါပါပြောသည်ကို ဌေးစိုးနှင့်ဖိုးသား မအူမလည်ဝင်ပြီး စကားကပ်ရှုပ်ပြသည်။

အောင်ရင်ကျော်ကလည်း သူတို့ပြောတာဟုတ်မှန်ကြောင်း
တစ်ခုခုဝင်ပြောရန်ပြုသဖြင့် မြတ်ဘုန်းခေါင်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“နေစမ်းပါဦး..... ဒီမှာ လိုရင်းပြောမလို့ဟာကို”

ဟု ဦးအောင်ပိတ်ပြောပြီးနောက် ပြောလိုရင်းကိုဆက်ရသည်။

“အခုဆိုရင် ရွှေပိုးဝင့်ဝါရဲ့ ဘဝအကြောင်း မင်းတို့လည်း

ကောင်းကောင်းသိသွားပြီပဲ.... ကြည့်လေ.... ဆင်းရဲရုန်းကန်နေရတုန်းက

သူတို့မိသားစုဘဝလေးဟာ နွေးနွေးထွေးထွေး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့

အင်မတန်ငြိမ်းချမ်းသာယာပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုဘဝလေး

ဖြစ်ခဲ့တယ်.... အဲ.... ငွေကြေးချမ်းသာလာချိန်မှာတော့ သူရှာနိုင်လို့ ငါရှာနိုင်လို့ဆိုတဲ့

အားပြိုင်မှုသာမကဘဲ အိမ်ထောင်ရေး စည်းတွေပါ ကျိုးပေါက်လာရာက နောက်ဆုံး

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တဲ့ ရွှေပိုးဝင့်ဝါအနေနဲ့ မိတကွဖတကွ ဘဝကို

အသားလွတ်ကြီးရောက်သွားရတဲ့အထိ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကပေးတဲ့ ဒဏ်ရာ

ဒဏ်ချက်က သေရာပါအောင် ပြင်းထိန်သွားတယ်..... ဒီမှာတင်

ရွှေပိုးဝင့်ဝါရင်ထဲစွဲသွားတာက သာယာနေတဲ့သူတို့မိသားစုဘဝလေးကို

တစ်စစီပြိုကွဲသွားအောင် ရက်ရက်စက်စက်စုပ်ဖြုတ်လိုက် တာက ငွေကြေးမနဆိုတဲ့

မကောင်းဆိုးဝါးပဲဆိုပြီးတော့လေ”

“ဪ.... မင်းဆိုလိုချင်တာက ရွှေပိုးဝင့်ဝါမိဘတွေက

ပိုက်ဆံချမ်းသာလာလို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသွားရတယ်.... ဒါကြောင့်

ရွှေပိုးဝင့်ဝါက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့လူတွေကို မုန်းတီးပြီး တိုက်ခိုက်နေ

တယ်ဆိုပါတော့”

မြတ်ဘုန်းခေါင်ပြောသည့်အပေါ် အလွယ်တကူမှတ်ချက်ဝင်ပြုပြန်သော

ဌေးစိုးကို မြတ်ဘုန်းခေါင်တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“ဟင့်အင်း.... သူရဲ့ရန်လိုတိုက်ခိုက်မှုက

ငွေကြေးချမ်းသာတာကိုမဟုတ်ဘူး.... ငွေကြေးချမ်းသာမှုအပေါ်မှာ

သာယာယစ်မှုးပြီး ရွှေဂုဏ်ငွေဂုဏ်မောက်နေတဲ့လူတွေကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတာ..

စကားကို ပိုပြီးခုံညားသွားအောင်ပြောရရင် ရွှေပိုးဝင့်ဝါက ရွှေကိုတော်လှန်၊

ငွေကိုတော်လှန်နေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကွာ”

မြတ်ဘုန်းခေါင် သူ့စကားကို သူ့အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး

သူငယ်ချင်းများအား ဘယ်လိုသဘောရ သလဲဆိုသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“အေး.... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းပြောတာ သဘောကျသားပဲ”

ဟူသော ဌေးစိုး၏ တုံ့ပြန်သံနှင့်မရှေးမနှောင်း အောင်ရင်ကျော်က

“နေပါဦး..... မင်းက ဒါကို ဘာကိစ္စဒီလောက်တောင် အသေးစိတ်
ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြနေရတာ လဲ”

ဟူ၍ သိလိုသည်ကိုဝင်မေးရာ မြတ်ဘုန်းခေါင်ပြီးတုံ့တုံ့လုပ်ရင်း

“ဒါလား.... ငါလည်း သူ့ရဲ့ငွေကြေးမနကို တော်လှန်တဲ့
တော်လှန်ရေးမှာ သူနဲ့အတူ ပူးပေါင်း ပါဝင်ဖို့ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့အသံလေးကို စတွေ့၊
စကြားစဉ်ကတည်းက ငါ့နှလုံးသားက သစ္စာမိဌာန်ပြု လိုက်လို့ပဲကွ”

“ဟေ”

“ဟင်”

“တကယ်”

မြတ်ဘုန်းခေါင်၏ အတိအလင်းဝန်ခံထွက်ဆိုစကားကြောင့်
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။

ပြီးမှ ဌေးစိုးကတစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်

“ဪ.... မင်းကလဲ.... ရွှေပိုးဝင့်ဝါကို မြင်ကတည်းက
ကြွသွားတယ်ဆိုရင်လည်း မနန္ဒီနဲ့ သူနဲ့ငြိတဲ့ကိစ္စမှာကတည်းက
အောင်ရင်ကျော်ကိုမဝင်ခိုင်းဘဲနဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် အဆင်ပြေအောင်
ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးပြီး အမှတ်ယူရမယ့်ဟာကို”

ဟူ၍ တွေးတွေးဆဆပြောရာ ကျန်နှစ်ကောင်ကလည်း
ဟုတ်မှန်ကြောင်းခေါင်းညိတ်ပြကြ သည်။

သို့သော် သူ့အတွေးနှင့်သူရှိဟန်တူသော မြတ်ဘုန်းခေါင်က

“ဒါလား.... ဒါက ရွှေပိုးဝင့်ဝါနဲ့ အနီးဆုံးမှာနေချင်လို့
မလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ လူလုံးထွက်မပြတာ ပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းလွဲနေပြီ.... အဲဒီ အချိန်မှာ လူလုံးထွက်ပြမှ
ရွှေပိုးဝင့်ဝါနဲ့မင်းနဲ့ ရင်နှီးမှုရ မှာ..... ဒါကို မင်းကအသုံးချပြီး မင်းလိုချင်တဲ့
အချစ်ကိုယူရမှာ ငတုံးရ”

“အေး.... တုံးတာက မင်းကွ ဖိုးသားရ.... အဲဒီ အချိန်မှာ
ငါထွက်လိုက်ရင် ငါ့ကိုလည်း မင်းတို့၊ မနန္ဒီတို့လို ငွေ.... ငွေ.... ငွေဆိုပြီး
ငွေရူးရူးနေတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်သွားပြီး တစ်ခါတည်း
ကြက်ခြေခတ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါဆို မင်းက”

“ဟုတ်တယ်.... ငါရွှေပိုးဝင့်ဝါကို လူလုံးထွက်ပြတော့မယ်.... အခု
မင်းတို့မြင်နေသိနေတဲ့ လူချမ်းသာ မြတ်ဘုန်းခေါင်မဟုတ်ဘဲ မင်းတို့လို
ငွေဂုဏ်မောက်သူတွေအပေါ်မှာ ရန်လိုမုန်းတီးတတ်တဲ့ မဟုတ်မခံကြုံရာကျပမ်း
ဘဝသမားလေး မြတ်ဘုန်းခေါင်ဘဝနဲ့ပေါ့ကွာ”

“ဟင်.... ဘလိုင်းကြီးပါလား... သူ့ဘာသာကြောင်တဲ့ကိစ္စမှာ ငါတို့ကပဲ
ငွေဂုဏ် မောက်ရသေး တယ်လို့”

ဟူသောအတွေးဖြင့် သကောင့်သားသုံးယောက်လည်း
မြတ်ဘုန်းခေါင်ပြောသည်ကို မယုံ သလို“တကယ်”ဆိုပြီး သံပြိုင်မေးမိကြသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြတ်ဘုန်းခေါင်
အမှန်တကယ်ပြောနေမှန်းရိပ်မိသည့်အတွက် သုံးယောက်စလုံး၏
မျက်နှာများတည်သွားလျှက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

ထို့နောက် မြတ်ဘုန်းခေါင်ကိုပြိုင်တူပြန်ကြည့်မိကြရင်း

သဘောကျသလို ရုတ်တရက် ရယ်မော

“ဪ... အချစ်အတွက်နဲ့မိုက်တော့မယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့လေ..... ချစ်မိပြီဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ....

အချစ်အတွက် ဒီလောက် တော့ရင်းသင့်ပါတယ်”

“အေး.... ဒီကောင်ဘာသာရင်းတာ အရေးမကြီးဘူး.....နေရင်းထိုင်ရင်း

ငါတို့ပါ အဆစ်ဝင်ပြီး ရင်းပေးကြရဦးမှာတော့ သေချာနေပြီ”

ဟူ၍ အသီးသီးတုံ့ပြန်ပြောဆိုကြလေသည်။

*

ရွှေပိုးဝင့်ဝါတစ်ယောက် ညနေစောင်းမှ တက္ကစီငှားပြီး

အိမ်ပြန်လာသည်။

ခြံစောင့်ဦးဌေး တံခါးဖွင့်ပေးသည်ကို တက္ကစီအား

ခြံထဲမောင်းမဝင်ခိုင်းတော့ဘဲ ခြံရှေ့တွင်ရပ် စေကာ

အိမ်ထဲသို့လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

လေးကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့၊ ဘာမှမလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း

အေးအေးလူလူဝင်လာ သော သမီးဖြစ်သူရွှေပိုးဝင့်ဝါကိုကြည့်ပြီးနောက်

ဦးကျော်မောင်လည်း ဇနီးဖြစ်သူမမဇူအား ပခုံး တွန့်ပြ၏ ။

မမဇူကခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ရွှေပိုးဝင့်ဝါအား ပြုံးကြည့်ကာ

“ပိုးလေး.... သမီးနောက်ကျလိုက်တာ....

ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

ဟူ၍ အသာအယာဆုံးလေသံဖြင့်လှမ်းပြောသည်ကို
ရွှေပိုးဝင့်ဝါတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ပြီး ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ
ဆက်လျှောက်လှမ်းရန် ပြင်လိုက်သည်။

ဦးကျော်မောင်က မနေသာဘဲ

“သမီး ဒီကိုခဏလာဦး”

ဟူ၍ လှမ်းခေါ်ရာ ရွှေပိုးဝင့်ဝါလည်း စိတ်မပါဟန်ဖြင့်
ဖခင်အနီးတွင်သွားရပ်လေသည်။ ပြီး ဘာပြောမှာလဲဆိုသော သဘောဖြင့်
ခပ်စူးစူးကြည့်၏ ။

“နေ့လယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ သမီး”

“ဒီလိုဖြစ်သွားတာပဲ”

“သမီး.... ဒီလိုပဲလုပ်နေဦးမှာလား”

ရွှေပိုးဝင့်ဝါဘာမှပြန်မပြောဘဲ လက်ထဲရှိဟန်းဖုန်းကိုသာ
အကြောင်းမဲ့လျှောက်နှိပ်နေလေ သည်။

ဦးကျော်မောင်က စကားကိုဆက်သည်။

“အေး.... သမီးလျှောက်လုပ်တာက အရေးမကြီးဘူး.... အဖေမှာ
နေရင်းထိုင်ရင်း ပိုက်ဆံ တော်တော်ကုန်သွားတယ်”

ဦးကျော်မောင်ပိုက်ဆံကုန်သည့်အကြောင်းပြောသည်ကိုပဲ
ရွှေပိုးဝင့်ဝါက သဘောကျသလို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ပြီး ပြုံးလေသည်။

ဦးကျော်မောင်က သမီးဖြစ်သူ၏ အမူအယာကို
ဘဝင်မကျသလိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက်

“သမီး.... အဖေမေးနေတယ်လေ..... ဘာလို့ဒီလိုလုပ်နေရတာ လဲလို့”

ဟု အမိန့်သံပါပါဆိုလေခါမှ ရွှေပိုးဝင့်ဝါလည်း

ဖခင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ငွေဂုဏ်မောက်တဲ့လူတွေကို မုန်းလို့ ပညာပြလိုက်တာ”

“သမီးပညာပြတာ အရေးမကြီးဘူး.... သမီးပညာအပြကောင်းလို့ အဖေမှာ ဟိုလူတောင်းပန်ရ၊ ဒီလူတောင်းပန်ရနဲ့ ငွေကုန်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး..... သမီး ဒီလိုစိတ်ထင်တိုင်းသာ လျှောက်လုပ်နေရင် အဖေမှာ ငွေထုတ်စက်ရှိရင်တောင် အလျင်မီမှာ မဟုတ်ဘူး..... မြန်မြန်မွဲသွားလိမ့်မယ် သိလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ် သမီး”

“ဪ..... ပိုက်ဆံတွေမြန်မြန်ကုန်သွားပြီး မြန်မြန်ဆင်းရဲသွားတော့ ကောင်းတာပေါ့လို့ ပြောတာလေ”

“သ.... မီး....”

ရွှေပိုးဝင့်ဝါ၏ စကားကြောင့် ဦးကျော်မောင်ဒေါသထွက်လျက် အသံများပင် တုန်သွားရသည်။

မမဇူလည်း ဖခင်နှင့်သမီးကြားပေါက်ကွဲလုလုအခြေအနေကို ရိပ်မိလျက် ဝင်ရောက်ထိန်းသိမ်း ရန်ကြံစည်သော်လည်း မည်သို့လုပ်ရမည်ကိုမသိသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေရသည်။

ရွှေပိုးဝင့်ဝါကတော့ ရင်ဖွင့်လက်စနှင့်မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ခံစားနေရသမျှ ပုံအောဖွင့်ချလေ တော့သည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေရဲ့.... သမီးတကယ်ပြောနေတာ..... သမီးလေ ဟိုအရင် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေ ခဲ့ရတဲ့ဘဝလေးကိုပဲ ပြန်လိုချင်တယ်....

အခုလိုချမ်းသာလာတာကို သေလောက်အောင် စိတ်ညစ် လွန်းလို့ပါ.....
အရင်တုန်းကဆို သမီးတို့မိသားစုလေး စည်းစည်းလုံးလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့
ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ..... အခုတော့ သူစိမ်းတွေဖက်လာပြီး.....”

“တော်စမ်း ရွှေပိုး”

ဦးကျော်မောင် ဒေါသတကြီးဖြင့်
ရွှေပိုးဝင့်ဝါပြောသည်ကိုလှမ်းဟန့်လိုက်သည်။

ရွှေပိုးဝင့်ဝါကတော့ ဦးကျော်မောင်ဟန့်သည်ကို ဂရုမထားဘဲ
သူပြောချင်တာဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေရဲ့..... သမီးတို့မိသားစု
အခုလိုတကွဲတပြားဖြစ်နေရတာ ဟာ ဒီပိုက်ဆံဆို တဲ့ နတ်ဆိုးကြောင့်ပဲ..... ခုလိုသာ
သမီးတို့ချမ်းသာကြွယ်ဝမလာဘူးဆိုရင် အဖေနဲ့အမေလည်း
မာနတွေပြိုင်လာစရာမရှိဘူး.... အနားကို အတင်းတွယ်ကပ်ပြီး
အပိုင်ကြိလာမယ့်သူတွေလည်း ရှိလာ မှာမဟုတ်ဘူး..... အခုတော့ ကြည့်ပါဦး....
အပေါင်းအသင်းတွေကြားထဲမှာ မျက်နှာတောင်မဖော်ရဲ ဘူး.... ရှက်လွန်းလို့”

“ဟာ.... ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက”

ဦးကျော်မောင် ဒီလောက်ပြောနေသည့်ကြားမှ
တားမရဘဲနှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ဖြစ်နေသော သမီးဖြစ်သူအား ရိုက်နှက်ဆုံးမရန်
နေရာမှဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။

မထိပ်ထားလည်း ဦးကျော်မောင်လက်ပါခြေပါဖြစ်လာလျှင်
သားအဖနှစ်ဦးကြားပဋိပက္ခက ပိုမို ပြင်းထန်ဆိုးရွာလာမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်
ကြားဝင်ပါရတော့သည်။

“ကိုကြီး.... ကလေးကိုမလုပ်ပါနဲ့..... သူ့ကိုနားလည်ပေးလိုက်ပါ”

“ဒီလိုနားလည်ပေးလို့ပဲ ဒီကောင်မလေးအခွင့်အရေးယူပြီး
ပိုပိုရောင့်တက်လာတာပေါ့.... ဒီလို လွှတ်ထားရင် နောင်ဒီထက်ပိုဆိုးပြီး
ဒီထက်ပိုမိုက်ရိုင်းလာလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ်.... နောင်မှ
အေးအေးဆေးဆေးပြောလည်းရပါတယ်”

“နေပါ ဒေါ်မဇူ..... ကျွန်မတို့သားအဖကြား ဘာမှဝင်မပါပါနဲ့....
ရှေ့မှာသာ ကျွန်မဘက်ကကား ပေးနေပေမယ့် ကွယ်ရာကျရင်
ကုန်းချောစကားတွေပြောမှာပဲမဟုတ်လား.... ဟား ဟား.... ရယ်ရ တယ်”

ထင်မှတ်မထားသော ရွှေပိုးဝင့်ဝါ၏ တုံ့ပြန်စကားကြောင့်
မထိပ်ထားလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဦးကျော်မောင်ကို
မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်လေသည်။

ရွှေပိုးဝင့်ဝါကတော့ မခိုးမခန့်ရယ်သံကို
အဖော်ပြုရင်းစကားကိုဆက်သည်။

“ဪ..... လောကကြီးတယ်လည်းအံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ....
ကိုယ့်ရုပ်ရည်၊ ကိုယ့် အရွယ်လေးနဲ့ ကြိုက်စရာ
ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူကောင်လေးတွေအများကြီးရှိတဲ့ကြားက အိမ်ထောင်ရှိတဲ့
အဖေအရွယ် အိုကြီးအိုမကြီးကို ချစ်လှပါသည်ရဲ့၊ ကြိုက်လှပါသည်ရဲ့ဆိုတာ
ယုံလိုက်ရမှာလား... ဟင်...ပြောစမ်းပါဦး”

“ပိုးလေး မမကိုအထင်လွဲနေပြီ.... မမက ပိုးလေးထက်
အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးတယ် ဆိုပေမယ့် ပိုးလေးကို
ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လို တကယ်ကိုသဘောထားတာပါ”

“တော်ပါ.... ကြားရ ကြားရ နားဝမသက်သာလွန်းလို့ပါ.....
ကျွန်မဘဝမှာ အမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်.... အဲဒါ ဒေါ်ဝင့်စန္ဒီပဲ.....

တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ အမေ့နေရာ မထားနိုင်ဘူး..... ဒေါ်မဇူလည်း
အဖေမိန်းမသာဖြစ်နိုင်မယ်.... ကျွန်မအမေတော့ ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး..... ကျွန်မ အမေက ကျွန်မအဖေရဲ့မိန်းမအဖြစ်
ရဲရဲရုန်းကန်ခဲ့ရစဉ်ကတည်းက ဒိုးတူဘောင်ဖက် အဖေရဲ့မိန်းမ
အဖြစ်ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရပ်တည်ခဲ့တာ.... ဘယ်လိုလဲ.... ဒေါ်မဇူကရော ကျွန်မအဖေ
ခုလိုချမ်းချမ်းသာသာ မဟုတ်ဘဲ ဟိုအရင်လိုဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝဆိုလို့ရှိရင်
ယောက်ျားတော်ဖို့သတ္တိရှိပါ့မလား”

“ဖြောင်း”

“ကိုကြီးမလုပ်နဲ့”

မမဇူ၏ ထိတ်လန့်တကြားဟန့်ထားသံနှင့်အတူ ရွှေပိုးဝင့်ဝါ၏
ပါးပြင်လည်း ဦးကျော်မောင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ပူထူကာ ခန္ဓာလည်း တစ်ဖက်သို့
ယိုင်သွားရသည်။

ရွှေပိုးဝင့်ဝါနာကျင်သွားသောပါးပြင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကိုင်ရင်း
ဦးကျော်မောင်နှင့် မထိပ်ထားတို့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့်မခိုးမခန့်ကြည့်လေသည်။

ဦးကျော်မောင် ဒေါသကို ချွန်းအုပ်မနိုင်တော့ဘဲ
နောက်တစ်ချက်ထပ်ရိုက်မည်ပြုရာ ရွှေပိုးဝင့်ဝါ က ကျန်ပါးတစ်ဖက်ကို
ထိုးပေးလိုက်၏ ။

သို့သော် မထိပ်ထားက ကြားမှဝင်ပြီး

“ကိုကြီး..... မလုပ်နဲ့လေ..... ကိုကြီးဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆုံးမရင်
ထားနဲ့ပိုးလေးကြားက ဆက်ဆံရေးက ပိုပြီးဆိုးသွားမှာပေါ့”

ဟူ၍ လေသံနှိမ့်ပြီးသတိပေးခါမှ ဦးကျော်မောင်လည်း
ထိုအချက်ကိုသတိပြုမိသွားလျှက် စိတ်ကိုကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်း

“သွား.... နင် အခုငါ့မျက်စိရှေ့ကထွက်သွား”

ဟူ၍ မျက်စိကွယ်ရာသို့မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။

ရွှေပိုးဝင့်ဝါ ဖခင်ကိုစိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီးနောက် သူ့အခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထွက်ခွာ သွားရင်း တစ်ဖက်သားမခံချင်အောင်

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဆိုပြီး မခိုးမခန့်ရယ်မောသွားပါသေးသည်။

*